

Sygn. akt II CSK 23/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa C. L.
przeciwko [...] Szpitalowi [...] w S.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej P. [...] Spółki Akcyjnej
w W.
o odszkodowanie i zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 czerwca 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 marca 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 maja 2011 r Sąd Okręgowy w S. zasądził od [...] Szpitala [...] w S. na rzecz C. L. kwotę 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę 4.822,32 zł tytułem odszkodowania za szkody jakich powód doznał w wyniku leczenia go w pozwanym Szpitalu, oddalił w pozostałej części powództwo i orzekł o kosztach sądowych i kosztach procesu.

Na skutek apelacji pozwanego i działającego po stronie pozwanej interwenienta ubocznego P. [...] S.A. w W. kwestionujących wyrok w części uwzględniającej powództwo oraz na skutek apelacji powoda kwestionującej wyrok w części oddalającej powództwo, Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 8 marca 2012 r. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach procesu w ten sposób, że odstąpił od obciążania powoda tymi kosztami w obu instancjach, a wyrokiem z dnia 22 marca 2012 r. oddalił apelację powoda i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego nie obciążając nimi powoda.

Wyroki Sądu Apelacyjnego z dnia 8 marca i 22 marca 2012 r. zostały zaskarżone skargami kasacyjnymi wniesionymi przez powoda.

W skardze kasacyjnej od wyroku z dnia 8 marca 2012 r. powód zarzucił nierozpoznanie istoty sprawy poprzez nierozpoznanie jego apelacji oraz, powołując podstawę z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. zarzucił naruszenie art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. – i domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. to jest nieważność postępowania i oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia, uruchamianego nie w ramach instancyjnego toku sprawy, lecz jako środek prawny nadzwyczajny. Uruchamianego przede wszystkim w interesie ogólnym i ukierunkowanego – przynajmniej ze swego założenia – do rozpatrzenia wyłącznie

kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji zaskarżonym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym modelem zaskarżania prawomocnych orzeczeń, Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wówczas, gdy zachodzą podstawy wymienione w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący odwołując się do podstawy z pkt 3 powołanego przepisu, to jest nieważności postępowania, nieważności tej upatrywał w dopuszczeniu z urzędu przez sąd odwoławczy kolejnego dowodu z opinii biegłych lekarzy, co z zdaniem skarżącego naruszyło zasadę równości stron, pozbawiło sąd roli bezstronnego arbitra, a skarżącego pozbawiło prawa do rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd. Skarżący nie wskazuje z naruszeniem jakiego przepisu wiąże tak ujęte rozumienie nieważności postępowania, wnioskować jednak należy, że chodzi o uregulowanie z art. 232 zd. 2 k.p.c. i przypadek nieważności postępowania przewidziany w art. 379 pkt 5 k.p.c. to jest pozbawienie strony możliwości obrony jej praw. Pierwszy z powołanych przepisów uprawnia sąd do dopuszczenia dowodu niewskazanego przez stronę, a więc podjęcia z urzędu inicjatywy dowodowej. Ustawodawca wyposażył więc sąd w uprawnienie dopuszczenia dalszych, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, jeżeli w ocenie tego sądu zebrany w sprawie materiał jest – czy też nie jest – dostateczny do jej rozstrzygnięcia. Tym samym skorzystanie przez sąd z uprawnień danych mu ustawowo, dla dokonania oceny zasadności stanowiska strony, tu: zarzutów zwartych w apelacji pozwanego i interwenienta ubocznego, nie może być poczytane za naruszenie zasady kontrydiktoryjności. Natomiast co do zakresu pojęcia pozbawienia strony możliwości obrony jej praw, jako przyczyny nieważności postępowania, to za ugruntowane należy uznać stanowisko, że w pojęciu tym mieszczą się te przypadki, gdy strona, na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, nie mogła brać udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, jeżeli skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte na następnych posiedzeniach wyznaczonych na rozprawę przed wydaniem wyroku w danej instancji. Pozbawienie strony możliwości obrony jej praw, aby mogło stanowić przyczynę nieważności, musi być całkowite i w sposób bezwzględny wyłączające możliwość obrony. Dopuszczenie dowodu z urzędu nie mieści się w zakresie tego pojęcia, podobnie jak i okoliczność, że wnioski

wynikające z dowodów przeprowadzonych z urzędu zdecydowały o niekorzystnym dla strony wyniku sprawy.

Brak też było podstaw do oceny skargi kasacyjnej jako oczywiście uzasadnionej. Skarżący, w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, zarzut ten związał z brakiem rozstrzygnięcia, w skarżonym tą skargą wyroku, o jego apelacji. Niewątpliwie, brak rozstrzygnięcia o apelacji jednej ze stron jest uchybieniem procesowym, jednakże brak rozstrzygnięcia oznacza nieistnienie w tym zakresie wyroku. Podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymienione w art. 398⁹ § 1 k.p.c. dotyczą jednak rozstrzygnięcia istniejącego, zatem podstawa z pkt 4 tego przepisu winna być odniesiona do rozstrzygnięcia istniejącego. Skarżący powinien był przeto wykazać oczywistą zasadność jego skargi kierowanej przeciwko rozstrzygnięciu, mocą którego wyrokiem z dnia 8 marca 2012 r. Sąd Apelacyjny zmienił wyrok sądu pierwszej instancji i oddalił powództwo. W skardze kasacyjnej brak w tym zakresie argumentacji. Dodać można, że związany z tym rozstrzygnięciem zarzut naruszenia jedynie art. 6 k.c., który jest przy tym przepisem prawa materialnego a nie procesowego, w żaden sposób pozwalał na ocenę skargi jako oczywiście uzasadnionej.

Z przedstawionych, przeto względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).